

Johannes 2 kun je lezen als een 'masterclass'. 'The Master Himself', Jezus de Heer, toont wie Hij is op de bruiloft. Hij geeft deze les vooral aan zijn onlangs geroepen leerlingen. Ze mogen met hem mee naar dat mooie feest om te zien wat Hij daar gaat doen.

Hij heeft hen even hiervoor beloofd dat ze geweldige dingen zullen gaan meemaken. Ze zullen de hemelen geopend zien en God aan het werk zien rond Jezus. Ze staan dus nogal op scherp. Het is een paar dagen wachten, maar op de derde dag gaat het dan echt gebeuren. Een bruiloftsfeest wordt een klaslokaal, met de leerlingen op de voorste rij. Achteraf beseffen ze waar ze getuige van zijn geweest: ze hebben de grootheid van Jezus gezien, en dat brengt hen tot geloof.

In wat Jezus doet, gedurende de masterclass, kun je herkennen wie Hij is en hoe Hij werkt. Het is een miniatuur van wat er aan de hand is en wat er komen gaat. Je kunt er echt zijn hand in ontdekken, de hand van de Meester.

Wat is er aan de hand? Een bruiloft dreigt uit te lopen op een catastrofe. Wat bedoeld is als een feest, loopt uit op een schande. Er is niets meer aan. De wijn is namelijk bijna op. De jeu is eruit. Daarmee lijkt het wat op de aarde. Ons leven is bedoeld als één grote bruiloft, een feest van God en mensen. Maar er is weinig feestelijks meer aan. Om droevig van te worden. Het orkest speelt dapper door en we drinken nog wel wat, maar het voelt alsof het niet echt meer een feest wil worden. Sommigen haken actief af en laten het erbij. En de bruidegom? Die krijgt de schuld. God had beter moeten weten.

Opvallend in deze masterclass is dat Jezus niet voorkomt dat de wijn opraakt. Hij laat het helemaal stuklopen. Hij grijpt niet bij voorbaat in, maar laat het door het nulpunt gaan. Dat je echt denkt: 'het hele feest is voorbij, er is geen hoop meer'. Dat is iets om in de gaten te houden, want dat is typisch Jezus. Zo is Hij. Zo werkt Hij. Zo leeft Hij, zo sterft Hij. Zo redt Hij ons.

Maria meldt het hem. En dat is een rol die wij ook kunnen hebben. Hij activeert anderen om het te melden. Dat is wat we *bidden* noemen. We bidden voor alles wat geen feest is. Overal waar het leven stuk loopt, dat brengen wij bij God. En let dan op de reactie van Jezus: Hij neemt afstand en geeft een opdracht. De bedienden moeten water scheppen.

Dat is iets wat wij ook kunnen doen: *water scheppen*. Wij kunnen niet zorgen dat het weer een feest wordt op aarde. Daarvoor is er veel te veel aan de hand. Wij kunnen geen water in wijn veranderen. *Maar we kunnen wel water scheppen, zodat Jezus er iets mee kan*. Dat kan soms heel onbenullig en onbeduidend voelen, maar Jezus kan er echt wat mee. *Schep dus water* leren de discipelen: zoek gewoon even iemand op, steek een helpende hand uit, veeg een snotneus af, maak een WC schoon, haal iets simpels te drinken, stuur een kaartje, breng een bezoek, spreek een gebed uit.

Al dat geschepte water blijkt goud waard. Want het vervolg van de masterclass is dat het in wijn verandert. Dat is aan God. *Dan gebruikt Hij wat wij doen, en maakt er iets heel moois van*. Iets dat beter smaakt dan alles wat je ervoor geproefd hebt. Iets wat het feest nog groter maakt dan het al was. Maar vergis je niet: *wat de mensen deden was daarbij nodig*. Was er geen water geschept, was er ook geen wijn geweest.

Tot zover de masterclass. Ergens op de achterste rij hebben we mee mogen kijken. We hebben veel geleerd. Je mag het net als de discipelen *gelooven dat Jezus je leven door het nulpunt heen redt*, en dat je in zijn dienst dingen mag doen die voor je gevoel nergens naar smaken, maar waar Hij wijn van kan maken. Gewoon *omdat je het in liefde voor Hem doet, in opdracht van Hem*. En omdat je Hem lang genoeg kent om te weten dat Hij er altijd iets mee kan, op zijn eigen mooie manier.

Amen